

Tali: Tyyy jo, děckáá, to bylo megasupr. Jako fakt mega. My totiž byli na tom, na... na... Tak jak se tomu sakra říká?? Jo! Na návštěvě jsme byli.

Štajnidlo: Sem ti to říkal, že to bude parádička. Návštěvníčení já teda můžu. Páč sem dycinky vobdivovanej a to miluju. A navíc, jak se ukázalo, jsme jeli k Ajšičkovej. A tam je to úplně boží, páč malá Ajšopánčička, tak ta, ta vydrží úplně stejně jako my!!! A páč jí baví házet míčky, je nad slunce jasnější, že nuda rozhodně nebude.

Tali: Jo, ta je fakt bezva. Ta vydrží a má teda motor!!!

Štajnidlo: No a taky rozum.

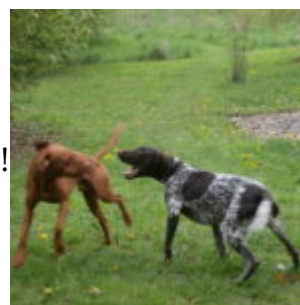
Tali: Cože to má?

Štajnidlo: To, co ty nikdá mít nebudeš. Rozum.

Tali: Seš imprt... imprt... intento, impertinentní, zmetku jeden. Mám náhodou vysoký kvíkvé. Ty ani vo cizích slovech nic nevíš, natož abys je uměl používat.

Štajnidlo: Ne, sem realistickej. Vona náhodou ten rozum, na rozdíl od některých, vopravdivě má. Páč preventivně vylezla na branku, do vejšky. Abys jí ve svý pošahanosti nezahlušila.

Tali: Tak! A todle už je vyloženě podpásovka, já tě zmastim!!!

Štajnidlo: Jehehéé, jehehééé! Pro pravdu se každéj zlobí. Si pošahanec, no. Co s tím naděláme. Nic!! Ale malá Ajšopánčička je statečná, takže velmi rychle slezla dolů.

Tali: A já jsem mezi tím objevila úúúúžasnost. Za plotem. Takový divný rohatý psi tam byli.

Štajnidlo: Kozenky, ty inteligentko. Stádečko kozenek. Kozenky já měl dycky moc rád. Jenže jednou jsem se s nima šel hezky slušně pozdravit a dostal jsem od někoho takovou ale ránu!! Uplně sem se z toho rozplakal, ani žužlobalonek mi nepomohнул. A tak už s nima nemluvim, když jsou takový drsný.

Tali: Tydle kozenky teda ránu nedávaj. A ani ty malý, ty roztomilý. Šmrdlala jsem na ně pomalu ocáskem, že aby se nebály. A voni ne, nebály. Ale nejdřív si mě prolustroval (všimni si, ty jeden nezdělanče - další cizí slovo, jo?!) ten jejich vůdce s těma většíma rohama. Ještě párkrát jsem se na ně šla juknout, ale spíš teda mě bavil ten balonek. Malá Ajšopánčička má takový udělátko a dohodí s ním!! Ty jo to jsou dálky.

Štajnidlo: No! A někdy aji skorem vokno i trefí! A nebo - a to někdo hned tak neumí teda, nebo prostě hodí ten balonek a von zvoztane sedět na větvi!!

Tali: Ty jo! No to bylo, to sem z toho byla na tý větvi pak taky. Páč jako balonek letí aprt. Není.

Štajnidlo: To musíš potom hledat ve vejškách. Tě to někdy naučím. Ale ty než to pochopíš....

Tali: Co lžeš zase?? Co si vymýšlíš!! Náhodou jsem tuhle na chalupě našla házedlo, co se zašpérovalo ve větvích stromu s názvem Fagus sylvatica!! (Ha! A víš kulový, kde to zůstalo

viset!!! Hihhi, hihihihhi!)

Štajnidlo: Ty jo Tupofleky!! Něco si načtou v tiskovině, co vytáhnou z koše a pak dělaj chytrý. Je naprosto fučik, kde to zvoztalo viset!! Daleko důležitější je.... že ty to umíš hledat ve vejškách zatím jen u nás na tý chalupě. Jindá tě to prostě ani za psíhoboha nenakopne,

zvednout tu svou dutou makovici a hledat vejš, než je pachovej koláč cca 0,00000000000000000001 mm nad zemí.

Tali: Ach psíbóže! Mám já tohle zapotřebí, takhle se handrkovat? S nezdělanecm zrzavým?? Nemám, nemám. Jenže musím, von mě furt jen zlobí. To je jako s těma míčkama. Malá Ajšopánčička házela a házela a von furt mi to kradnul a nosil jí to. A pak byl prej že, "Hodnejšťáááj!" říkala. A já, která si někde lehla do ústraní, páč jsem si konečně ten míček pro sebe urvala a chtěla si ho užít, prej hodná nejsem. To není spravedlivý.

Štajnidlo: Sim tě, nedělej, však jsme si zařádili fšící. Pak už sis sama lehla, hubu votevřenou jak vrata do garage, jazyk jak kravatu, až musela naše pánčička říct, že si dáme na chvíli pauzu.

Tali: No měla jsem toho chvílku dost, to je pravda, ale to ty nemůžeš vůbec pochopit, co se velký tělo, jako mám já, namaká. Vy prcci, vy dokážete zastavit i na pětníku, ale my veliký?? Když začnu brzdit, jede mi to ještě pekelně dlouho dál. Klidně až přes půlku zahrady. Občas i do záhonku, a to pak teda nebylo prej vůbec dobře.

Štajnidlo: Co ale bylo dobře, že díky našemu vzorovanému chování panička vydávala. A já sem poslední dobou objevil kouzlo vydávanýho. A někdy teda i nevydávanýho - tedy dal jsem se i na žebrotu. Páč sem zjistil, že jak přišly TupoFleky, tak jest mi semo-tamo, něco odpuštěno. Hlavně v začátcích, kdy bylo díky příchodu TupoFleků doma dost rušno. Byl bych na svou krásnou zrzavou hlavičku padnutej, kdybych toho nevyužil, že?

Tali: No ale pánčička byla ve velmi dobrém rozmaru. Vzala nám s sebou i žužlo pásky a když chtěla, abychom se kapek zklidnili, dala nám je. A já jsem si za ten večer teda i dost k večeri přivydělala, protože jsem se furt chovala vzorovaně a navíc jsem se chodila na pánčičku sama od sebe dívat, hlásit se. A to se to pak sype, páč je z toho celá radostná. A byla jsem vzorovaná i když se na nás od sousedů přišel podívat ten malilinkatej smetáček. Ani jsem ho po zádech neplácla. Stejně jako u těch malej kozenek jsem hezky poslouchala, že mi pánčička říká: "Pomalůů, Tali, pomalůů, je to miminko!"

Štajnidlo: No miminko to zrovna nebylo, ale vzhledem k tomu, že to bylo nezajímavý a nedalo se s tím nic moc podnikat, tak jsem se tam nešel ani číhnout. Balonek ve vzduchu byl

zajímavější.

Tali: A pak taky ty hambáče, co byly na lavici. Tyyy teda byly zajímavý. Jenže Ajšopáníček má taky ty oči všude, takže to jsem teda jela.

Štajnidlo: No a když to pak snědli, tak jsme i jeli domů. Což jsem se teda těšil, páč jakej já už měl hlad.

Tali: Vid? Vono se sice sypalo a vydávalo, ale... takhle po troškách? Není nad plnou misku s flákotou a salátem.

Štajnidlo: Ale dobrý to bylo. Sem byl spokojenej.

Tali: No to já taky, takže doufám, že si brzo zase něco podobného stříhneme.